

Μόλις σὰς ἔλθῃ τοῦ παρὰ ἡ μυρωδιὰ στὴ μύτη,
 ὅλα χρυσὰ καὶ ῥόδινα τὸ μάτι σὰς τὰ βλέπει,
 καὶ μόλις τὸν κυττάξετε, σὰν νᾶχετε μαγνήτη,
 εὐθὺς πηδᾷ ὁ ἔρημος ὅσῃν ἐντιμὴ σὰς τσέπη.
 Παντοῦ ἡ αὐτοδίδακτος ταχυδακτυλουργία,
 καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ κλεφτῶν Ἀκαδημία.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς κόρακας, τοὺς φαρδομανικάδες,
 ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐσεβεῖς, τῆς πίστεως τοὺς στύλους,
 ἀμέσως θὰ τοὺς ἔζεβα μὲ γκέμια καὶ χαλκάδες
 εἰς τὰ μαγκανοπήγαδα, ὅτ' ἄροτρα, ὅτ' οὖς μύλους.
 Τῆς μίτρες των, τὰ ἄμφια καὶ κάθε των στολίδι
 θὰ ἀλλάζα μὲ ἄφθονο σιτάρι καὶ γρασίδι.

Γιατί οἱ ῥοδοκόκκινοι παππάδες μας νὰ χάσκουν,
 καὶ ὁ κόσμος τοὺς τεμπέληδες νὰ τρέφῃ καλογήρους;
 γιατί αὐτοὶ ποῦ ἀρετὴ καὶ ἀπλότητα διδάσκουν,
 ἐμπρὸς μας νὰ λαμποκοποῦν ἀπὸ λαμπροὺς σαπφείρους;
 Ἄ! ὅχι, μὲ τὴ λάμψι σὰς τὸν κόσμο θὰ χορτάσω,
 εἶμαι ἐγὼ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀλλοίμονο ὅτ' ὀύτο.

Κάθε φαγᾶς καλόγερος τὸ ἄροτρον ἄς σύρῃ,
 κηφήνες, μὴν ἀρπάξετε τῶν μελισσῶν τὸ μέλι,
 μὴ τὰς ψυχὰς στρεβλώνετε, καὶ κάθε μοναστήρι
 βωμὸς ἄς ᾔῃαι ἀρετῆς καὶ ἐργατικῆ κυψέλη.
 Ἄς ᾔῃαι καὶ ὁ καλόγερος γαμβρὸς καὶ ἐρωτευμένος...
 μὴ ὅτ' ἀκρυφὰ μὲ ἀνεψιᾶς πληθαίνειτε τὸ γένος.

Ὅλοι ἐμπρὸς θὰ ἔστεκαν μὲ σταυρωμένα χέρια·
 δουλεύετε, θὰ φώναζα, μὲ ζήλο καὶ ἀγάπη,
 μακριὰ τὰ δολοφόνια σὰς πετάξετε μαχαίρια,
 καὶ ἀποβάλλετε αὐτὸ τὸ ὕφος τοῦ σατραπῆ.
 Μὴν ᾔσθε ἀρπαγες, λησταί, χυδαῖοι, Ἀβδηρῖται,
 γίνετε πρῶτα ἄνθρωποι καὶ ἔπειτα πολῖται.

Ἄς γίνουν ἡμερώτερα τὰ ἄγρια σὰς ἦθη,
 καὶ τότε λέγεσθε καὶ σεῖς σοφοὶ καὶ διπλωμάται·
 ἡλίους χρυσοῦς, ἂν θέλετε, καρφώσετε ὅτ' ἀστήτη,
 καὶ ἂν σὰς ἀρέσῃ, γίνεσθε καὶ ποῦροι δημοκράται.
 Τότε καὶ ἐγὼ τοῦ θρόνου μου ἀμέσως παραιτοῦμαι,
 καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔσχατος πολίτης ἄς καλοῦμαι.

Ἀφίνετέ με ἄγριος τὰ αἶσχη ν' ἀντικρύζω,
 ἀφίνετε τὴ βάρχη σὰς μὲ κνοῦτο νὰ κυπῶ,
 νὰ ξεριζώνω τὰ αὐτὰ καὶ ἀδιάκοπα νὰ βρίζω...
 εἶμαι δεσπότης, τύραννος, ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ.
 Θέλω σὲ τέτοιοι οὐρανὸ ὥρατ' ἀποκάτω
 ν' ἀκμάζῃ ἔθνος μὲ ζωὴ καὶ ὡμορφιὰ γεμάτο.

Γιατί ὁ ζηλεμένος σὰς ὁ οὐρανὸς νὰ κρύβῃ
 ἀγρίους φόνους, αἵματα καὶ ἀνάσθηταις καρδιαῖς;
 ὦ! ἄς γελᾷ τὸ μέγαρον καὶ ἡ πτωχὴ καλύβη,
 καὶ ἄς περνοῦν χαρούμεναις ἡμέραις καὶ βραδυσταῖς.
 Τρυφήσετε ὅτ' ἀγαλὰν τοῦ οὐρανοῦ σὰς βάρχη,
 καὶ ἄς μὴ κινοῦν τὴ γλῶσσά σὰς οἱ ρήνοι καὶ τὰ πάθη.

Ἄς ξαστερώσῃ καὶ ἡ Ἑλλὰς καθὼς τὸν οὐρανὸ της,
 προόδου χώρα ἄς γενῇ, χαρᾶς, δαφνῶν, γελῶτων,
 καὶ ἄς ἀνθίζῃ φλογερὰ καὶ εὐρωστος νεότης,
 λάτρις σημαίας κυανῆς καὶ εὐγενῶν ἐρώτων.
 Ἔργον παντοῦ, αἰσθήματα, τιμὴ, ἀγάπης ὥραις,
 καὶ ῥόδα κάλλους καὶ ἵντροπῆς ὅτ' οὖς νέους καὶ ὅτ' ἡς κό-
 [ραις.

Ἄς χύνουν τόνους μουσικῆς τὰ γελαστά σὰς χεῖλη,
 πετᾶτε, στεφανώνεσθε εἰς ζηλευτοὺς ἀγῶνας,
 ἄς ψάλλουν Ἀνακρέοντες καὶ Κόρινθοι καὶ Αἰσχύλοι,
 καὶ ἄλλους νέους δείχνετε ὅτ' οὖς κόσμ' Παρθενῶνας.
 Ἐμπρὸς, φανῆτε Προμηθεῖς, πολιτισμοῦ Τιτᾶνες,
 καὶ νίκης εἰς τὰ ἄντρα σὰς ἄς ἀντηχοῦν παιζίνες.

Ἄν ἦμουν τέτοιος τύραννος γιὰ λίγα χρόνια μόνο,
 καὶ ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔφθανε ὅτ' οὖς πρῶτο μεγαλεῖο,
 κομμάτια ὅτ' οὖς κεφάλι μου ἄς μοῦκναναν τὸ θρόνο,
 καὶ μὲς ὅτ' οὖς Ἀστυνομικὸ ἄς μ' ἔγραφαν Δελτίο.
 Μὰς φθάνει ἐπιείκεια καὶ καλοσύνη τόση,
 μόνο φιλέλλην τύραννος τοὺς Ἑλλήνας θὰ σώσῃ.

Souris.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ἢ ΧΡΗΣΤΟΣ

ΗΤΟΙ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΥ.

I

Χρηστὶνα ἐκαλεῖτο τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἰδιότροπον
 τῆς φύσεως δημιουργήμα· τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτί-
 νας εἶδεν ἐν τινὶ χωρίῳ τῆς ὀλβίας καὶ ἐριβώλακος ἐπαρ-
 χίας Κισσάμου ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ. Μόνη ἡ μήτηρ της
 καὶ αὐτὴ ἐγένισκον τὸ μυστήριον τῆς διπλῆς αὐτῆς φύ-
 σεως, ἡλπίζον ὅμως ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ τὸ θῆλυ θὰ ὑπε-
 ρίσχῃ καὶ ἀπέκρυπτον τὸ μυστικόν. Ὁ πατήρ της, οἱ
 ἀδελφοὶ της, οἱ λοιποὶ συγγενεῖς, τὸ χωρίον ὀλόκληρον,
 οὐδὲν ἐγένισκον· πάντες ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς κόρη.
 Ὡς κόρη ὑπέστη τὸ θεῖον μυστήριον τοῦ ἁγίου βαπτίσματος,
 δι' οὗ ἐπροικίσθη μὲ τὰ δῶρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὃ
 δὲ ἀνάδοχος αὐτῆς τῇ ἐδῶκε τὸ ὄνομα Χρηστὶνα. Ἡ
 ἐρμαφρόδιτος ἠύξετο τὴν ἡλικίαν καὶ ἐκραταιοῦτο ἐν
 ὑγείᾳ καὶ εὐεξίᾳ ὑπὸ ἐνδυμα γυναικίως. Ἡ φωνὴ της, τὰ

ἑξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, πάντα ἦσαν γυναικεῖα. Ἄγνωστον τί ἐνδομύχως ἡσθάνετο καὶ πῶς ἦν ὁσὶς ἐκείνην, φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶχεν ὅλην τὴν ἀθωότητα δειλῆς παρθένου· τοῦλάχιστον ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις ὅτι τὸ ἀνδρικὸν ὃν ἐξεγειρόμενον ἐνίοτε ἐτάραττεν αὐτήν, λέγεται μάλιστα ὅτι καὶ θύματα τῆς φύσεως ταύτης ἀριθμοῦνται μετὰ τῶν ὀμηλικῶν τῆς νεανίδων, μεθ' ὧν ὡς κόρη τὰς ἡμέρας τῆς διήρχετο. Πρὸ τινων ἐτῶν εἶχε συνεταιρισθῇ μετὰ τινος φίλης τῆς, μεθ' ἧς συντροφικῶς κατὰ πᾶσαν ἀνοιξὶν ἐκαλλιέργει τὸν μεταξοσκώληκα. Ἡ ἀσχολία αὕτη ἐν Κρήτῃ εἶναι ἔργον τῶν γυναικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν νεανίδων, αἵτινες τὰς τερπνὰς τῆς ἀνοιξέως ἡμέρας διέρχονται ἐν ἀθῶᾳ μετὰ τῶν διαχύσει, ἐπιμελούμεναι τὸ εὐεργετικὸν ἔντομον, χρησιμοποιοῦσαι εἰς τὰ πολύτιμον αὐτοῦ προϊόν πρὸς κατασκευὴν ποικίλων προικῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ἐπιμελῶς φυλάττουσιν ἐν εὐχέστοις κιβωτίοις ἀναμένουσαι τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου τῶν ἡμέραν, ὅπως ἐπιδείξωσιν αὐτά. . . .

II

Ἦδη ὁ θερμὸς τοῦ τελευταίου Μαρτίου ἥλιος εἶχεν ἀρχίσει νὰ ζωογονῇ τὴν γῆν, αἱ χιόνες τῶν Λευκῶν Ὀρέων διηλεκτῶς τηρόμεναι ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων κορυφῶν, ἐφ' ὧν κατὰ τοὺς ψυχροὺς τοῦ χειμῶνος μῆνας ἐστιβάζοντο, κατήρχοντο δι' ἀπείρων φυσικῶν διωρύγων, αἵτινες ἀποτελοῦσι ῥύγχας μαγευτικούς, πρὸς τὰς πεδιάδας καὶ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ διαυγές, ζέφυροι τερπνοὶ συνηθέστατοι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους ἐν Κρήτῃ ἀπαύστως πνέοντες, νέαν ζωὴν παρεῖχον εἰς τὴν φύσιν ἀπασαν. Πάντα ἐφαίνοντο ἀποπνέοντα ζωὴν καὶ χαρὰν· ὁ γεωργὸς ἐνδομύχως ἡγάλλετο βλέπων τὴν πλουσίαν βλάστησιν, ἥτις ἀφθονοῦν ὑπισχνεῖτο αὐτῷ ἀμοιβὴν τῶν κόπων του, τοῦ δὲ αἰπόλου ἡ καρδίᾳ ἐσκίρτα δάκρυς οὗτος διὰ τοῦ ὄμματός σταθμίζων τοὺς ἀμῶνους καὶ τὰς ἐρίφους τοῦ ἔδλεπεν ὅτι ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν ἱκανοποιεῖτο ἡ ἔμφυτος τῷ ἀνθρώπῳ πλεονεξία του. Τὸ ἔκρ μετὰ τῶν τῶσαν ἄλλων εὐεργετικῶν ἐπηρεῶν του ἔφερε καὶ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν ὧν τοῦ βόμβυκος· τὸ προσφιλὲς ἔργον τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς βιουσῶν νεανίδων ἤρξατο, ἡ δὲ Χρηστὶνὰ ἀπὸ πρωΐας ἐγειρομένη μετὰ τῆς φίλης καὶ συντρόφου τῆς ἔτρεχε πρὸς ἀνέυρεσιν καὶ συλλογὴν τοῦ φύλλου τῆς συκαμινέας, τῆς μόνης ταύτης τροφῆς τοῦ ἐντόμου. Ἐλαφροὶ ὡς πτηνὰ ἀμφότεραι ἀνερχομένων ἐπὶ τῶν δένδρων τούτων μέχρι τῶν ἀκροτάτων κλάδων ἐκφυλλίζουσαι αὐτὰ, ὅπως κομίσωσι τὴν ποθητὴν τροφήν εἰς τὸν μεταξοσκώληκα. Ἡ Χρηστὶνὰ ἦγε τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, οἱ δὲ ἐξογκωμένοι μαστοὶ τῆς ἐπρόδιδον ἀνάπτυξιν τελείας γυναικός. Ἐν τούτοις ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν συκαμινέων, ἐν τῇ μεμονωμένῃ καὶ διαρκεῖ μετὰ τῆς φίλης ἀναστροφῇ, ἡ ἀνδρική φύσις ἤρξατο ἀφυπνιζομένη παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ ἡρώϊνῃ καὶ ἐνοχλοῦσα αὐτήν. Μάστιγν ἠγωνίζετο νὰ καταστείλῃ τὴν ὁρμὴν τῆς· ἠδυνάτει· καὶ τέλος μὴ δυνάμενη πλέον νὰ ὑπομείνῃ τὴν κατατρυχούσαν αὐτὴν δεινὴν βάραν, ἀποκαλύπτει εἰς τὴν φίλην τὸ μυστήριον τῆς φύσεώς τῆς, τῇ ἐκμυστερεύεται τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθηματὰ (τῆς) του, (διότι ἀπὸ τοῦδε πρόκειται πλέον περὶ ἀνδρός), τὸν ἔρωτά του, τῇ ὁμολογεῖ ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν μέχρι θανάτου καὶ πάντα τὰ συνήθη ἐν τοιαύταις ἐξομολογήσεσι λεγόμενα. Ἡ φίλην ἐκπληκτος ἤκουσε πάντα ταῦτα, ταχέως ὅμως ἰ-

δαίς αἰσθήσεσιν ἐπαίσθη ὅτι ἦσαν ἀληθῆ, δὲν ἐθεώρησε δὲ κακὸν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν ἐκφρασθέντα αὐτῇ ἔρωτα. Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν ἔκριναν συντελεστικὸν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν νὰ φύγωσιν ἐκ τοῦ χωρίου καὶ νὰ μεταβῶσιν ἀλλαχοῦ εἰς μέρος ἄγνωστον, ὅπου ἐλευθέρως νὰ δυνηθῶσι νὰ συζήσωσι. Ἡ Χρηστὶνὰ μετωνομάσθη Χρῆστος, προμηθευθεῖσα δὲ τὸ προσῆκον τῇ ὑπερισχυοῦσῃ τῶν φύσεων ἔνδυμα, κείρασα ἐσπέρην τινὰ τὴν κόμην καὶ παραλθοῦσα τὴν σύντροφον τοῦ βίου τῆς πλέον καὶ οὐχὶ τῆς μετὰ τῆς, ἐφυγε μακρὰν εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν.

III

Τῇ ἐπαύριον τὸ χωρίον ὅλον ἠγέρθη ἀνάστατον· δύο νεάνιδες εἶχον γίνεαι ἄφαντοι, οὐδεὶς δὲ ἐγίνωσκε τί ἐγένοντο· οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν τεταραγμένοι μάστιγν ἀνεζήτησαν τοὺς ἀπαγωγεῖς. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἄπασαι αὐτῶν αἱ ἐρευναι ἀπέβαινον ἄκαρποι, κατὰ τὸν χρόνον δὲ τοῦτον τὸ παρὰ δόξον ζεύγος διήρχετο ἐν ἀποκέντρῳ χωρίῳ ἡμέρας εὐφροσύνης, καὶ περ μὴ διὰ τοῦ γάμου νομιμοποιημένας. Τέλος ὅμως ἰδοὺ ὅτι ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ διέτρεχε κίνδυνον ἀνακαλύψεως, ἀπεφάσισε νὰ προσέλθῃ εἰς τὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς νήσου ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς, ὅπως ζητήσῃ ἄδειαν νομίμου γάμου. Τότε μόνον ἐγνώσθη, πῶς ἐγένετο ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ἀπαγωγὴ νεάνιδος ὑπὸ τέως ὁμοφύλου τῆς θεωρουμένης, ὃ δὲ πρωτοσύγγελος πληροφορηθεὶς τὰ γενόμενα ὑπὸ τῶν γονέων των, οἵτινες, ἐννοήσαντες πῶς τὸ πρᾶγμα συνέβη, ἐσπευσαν νὰ παραλάβῃ ἕκαστος τὸ ἀπολεσθὲν καὶ ἀνευρεθὲν μέλος τῆς οἰκογενείας του, ἔκρινε φρονιμώτερον ἀντὶ νὰ χορηγήσῃ τὴν αἰτουμένην ἄδειαν νὰ παραπέμψῃ τὸν πρωτότυπον νυμφίον εἰς τὸν δημαρχικὸν ἱατρὸν πρὸς ἐξέτασιν. Καὶ ἰδοὺ τὸ δυστυχὲς τοῦτο ὃν, ἐνῶ ὠνευρόπολει γαμήλιον κλίνην, οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν καὶ τόσας ἄλλας ἀγαθὰς, καταδικάζεται αἰφνης νὰ ὑποστῇ τὴν κατασχύνῃν ἱατρικὴν ἐξετάσεως. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὴν ἐπίσημον πιστοποίησιν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τῆς διπλῆς φύσεως τοῦ ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀδείας γάμου αἴτησις, ἣν εἶχεν ὑποβάλλει ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἀρχαῖς. Ἐκτοτε ὁ βίος κατέστη ἀβίωτος εἰς τὸ ἀτυχὲς τοῦτο πλᾶσμα ἐν τῷ χωρίῳ του. Ὁ Χρῆστος μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὸ πρωτογενόμενον αὐτῷ ὄνειδος, ἀπεφάσισε διὰ παντὸς νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν γεννέσειραν αὐτοῦ κώμην. Καὶ ἡμέραν τινὰ ἀποχαιρετήσας τοὺς τόπους ἐκείνους, ἐν οἷς ἡ καρδιά του τόσας ἡσθάνθη παραδόξους συγκινήσεις, ἐφυγε κρυφίως καὶ ἀπῆλθε εἰς τὰ ξένα μακρὰν τῆς Κρήτης, ὅπως λησμονήσῃ καὶ λησμονηθῇ. Ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ ὀριστικῶς τὸ ἀνδρικὸν στάδιον, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ὑπὸ τινὰς ἐπόψεϊς καὶ τοσοῦτον ἀτυχῶς ὑπὸ τινὰς ἄλλος ἐνεκαίνιασε.

Ἰδαῖος

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἐδειξε πάλιν τὰ νοικοκυρὰ ἐνστικτὰ του. Δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν σύζυγόν του Δῆμαρχον νὰ ἱσοδύσει τρεῖς χιλιάδας δραχμαῖς πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Βασιλέως. Εἶναι κακὴ νοικοκυρὰ αὐτὸ τὸ Δη-